

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיִּלָּךְ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ג - חלק י"ז

קונטרס 677

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

מורינו הבעש"ט זצ"ל העיד על הגאון הקדוש רבי יצחק הלוי איש-הורוויץ זצ"ל, שמראש חודש אלול ועד אחר היריד בקראסנא (אחר הימים הנוראים) שורה עליו רוח הקודש, ובארבעים יום שמר"ח אלול ועד יום הכיפורים, הוא מרטיב את ה"ראשית חכמה" מרוב דמעות, כן הקפיד שלא לדבר בימים אלה, אלא בלשון הקודש.

ד) מהנגון של התקונים בחדש אלול, ומהחלישות הלב בשמתאחרים, נעשה דברים עליונים ותקונים גדולים למעלה.

כתוב בספר שיחות הר"ן (אות, קכ"ז): פעם אחת היה רבינו ז"ל מדבר מענין אלול, ואמר שמה שנוהגין לומר תקונים באלול, שהנגון של התקונים, וגם מהחלישות הלב שיש לכל אחד אז, מחמת שקל אחד מתאחר אז בבית המדרש יותר מרגילותו, מפל זה נעשה דברים עליונים ותקונים גדולים למעלה.

ה) ספור נזרא מרבנו סעדיה גאון זי"ע

"אנו אומרים בתפילת ראש השנה "שפרו מעשיכם וברית לא תופר" – הוא המוטו של ימים אלו. ידוע הסיפור על רס"ג [רבי סעדיה גאון] שהשתוממו לראות אותו מתנפל לפני ה', ומתוודה בבכי על חטאיו, והתפלאו האם הוא חושב שכה כבדים חטאיו לפני ה', והשיב להם שלמד דרכו זאת, מאיש מכניס אורחים, שהכניס אותו לביתו, בלא שיידע מי הוא, ונהג בו כבוד כדרך שנוהגים בסתם אורח, כשהתחננו לו מי הוא אותו אורח, התנפל לפניו בתחנונים שימחלו לו, על שלא נהג בו כבוד כראוי, וכאשר רס"ג [רבי סעדיה גאון] ניסה להניח דעתו, שהרי סוף כל סוף נהג בו לפי דעתו וידיעתו אודות אורחו, לא הואיל בכך מאומה.

אף אני כך הסביר הרס"ג [רבי סעדיה גאון] ככל שמעמיק בגדלות ה', מדי יום ביומו, כך התנהגותי הקודמת לפניו, לצנינים היא בעיני. ואמר הרבי ר' בונם זי"ע, שאפילו מעשה טוב - צריך לשפר.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

"אלול, בעולם הישיבות היה פחד גדול" – **כשמברכים חודש אלול, אפילו דגים שבים וועדים**. "אבל ישנו גם אלול אחר, אלול של "המלך בשדה" "או בלשון האדמו"ר הזקן בליקוטי תורה פרשת ראה: משל למלך², שקודם בואו לעיר, יוצאין אנשי העיר לקראתו, ומקבלין פניו בשדה, ואז רשאין כל מי שרוצה לצאת להקביל פניו, והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות, ומראה פנים שוחקות לכולם, ובלכתו העירה הרי הם הולכים אחריו. (ליקוטי תורה, פרשת ראה ל"ב, ב).

ימים אלו הם מסוגלים לכך ביותר, וכמבואר בספרי המוסר והחסידות כי "פרשת ראה" נקראת לעולם קודם חודש "אלול". ומרן הגאון הצדיק רבי יהודה צדקה זכר צדיק לברכה, וזכותו יגן עלינו אמן, אמר: שסדר הפרשיות: **ראה שופטים, כי תצא, כי תבוא, נצבים, וילך, האזינו, וזאת הברכה, בראשית**, רומז לנו דבר יפה. רא"ה ראשי תבות, **ראה אלול הגיע**, לפיכך "שופטים" ושוטרים תתן לך בכל שעריך, תבדוק מעשיך, תשפוט דרכיך, ועוד עליך לזכור "כי תצא" מן העולם, אז יהיה "כי תבוא" לשמים, ושם תעמוד לדין שנאמר אתם "נצבים", אחרי כן "וילך" אך לא? אם "האזינו" שמע לתורה, אז "וזאת הברכה", ואם לא אז **"בראשית" מתחיל לגלול חדש לתקן הכל**.

[ב] ובעל התניא היה אומר "בחודש אלול שהמלך בשדה" משל למה הדבר דומה אם אורח רוצה לכתוב מכתב למלך שמעונין להפגש איתו או שיעזור לו ע"י שיחת טלפון. הסיכוי להיפגש עם המלך קלוש, אולי יש איזה אחוז מתוך מאה אלף שהמכתב בכלל יגיע למלך ולא יעבור סינון ע"י עבדיו. ופתאום באותו עיר יצאו בכרזות שמחר המלך יורד לעם לטקס חגיגי ללחוץ ידיים לאזרחים דבר שפעם בשנה קורה. ואותו אורח פשוט שכבר שנים מחכה לתשובה לגבי מכתבו מוצא את עצמו לוחץ יד למלך ומשוחח איתו בספונטניות וזה הזמן לפרוק ולדרוש הכל, אותו דבר חדש אלול נאמר שהמלך בשדה שהשכינה שורה למטה כל חודש אלול "אני לדודי ודודי לי" ר"ת אלול קול דודי דופק ואומר לנשמה. קומו אורי כי בא אורך וכבוד ה' עליך זרח". חדש אלול זה הזמן הכי נכון שאלוקים קשוב ובוחר ביתר שאת וביתר עוז כל אחד ואחד לכן עלינו להשאיר רושם טוב כדי שניתב לחיים טובים ולשלום בראש השנה.].

ובא וראה, אם זה מעשיו אינם כשירים, אף על גב שהאשה היא היא שלו, לא ידחה אחר מלפניו.

בא וראה, שאול המלך נטל מלכות, (למה) משום שעדין לא הגיע זמנו של דוד לזה, שהרי מלכות היתה ודאי של דוד, ובא שאול ולקח אותה. כיון שהגיע זמנו של דוד לרשת את שלו, אז התעורר צדק (מלכות שלמעלה) וכנס את שאול בחטאו, ונדחה מלפני דוד, ובא דוד ולקח את שלו.

ורמיה לא הסיר הקדוש ברוך הוא את שאול מהמלכות ולא ימות? אלא טובה עשה עמו הקדוש ברוך הוא שפנס אותו במלכות, ולא יראה עבדו שולט עליו ולוקח מה שהיה שלו בתחלה. כף זה. משום כף צריך האדם לבקש רחמים לפני הקדוש ברוך הוא כשמדובג, שלא ידחה מלפני אחר.

בתוב (דברים א) ויאמר ה' אלי רב לך אל תוסף דבר אלי וגו'. והרי בארנו, אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה, משה, התרצה לחדש (להחליש) עולם?! ראיית מימיו שמש עובד ללכנה?! ראיית מימיו שתשלט הלכנה בעוד שהשמש עומד?! אלא - הן קרבו ימיו למות קרא את יהושע. תפנס השמש ותשלט הלכנה. ולא עוד, אלא אם אתה תפנס לארץ, תתפנס הלכנה מלפניך ולא תשלט. ודאי ששלטון הלכנה הגיע, ולא תשלט בעוד שאתה קים בעולם. קרא את יהושע וגו'. ומה אמר? הנה שכב עם אבותיך וקם העם הנה וגו'. ולא מצאנו שצנה הקדוש ברוך הוא את יהושע, אלא את משה. שאמר לו למשה כל זה, שפנתב (שם לא) ועזבני

והא חזי, אי האי (דף פ"ד ע"א) לא כשרן עובדוי, אף על גב דדיליה היא ההיא אתתא, לא אתדחי האי אחרא מקמיה.

הא חזי, שאול מלכא נטל מלכו. (אמאי) בגין דעד לא מטא זמניה דדוד להאי. דהא מלכו הוה ודאי דדוד, ואתא שאול ונטיל ליה. כיון דמטא זמניה דדוד למירת דיליה, פדין אתער צדק (מלכותא דלעילא) וכניש ליה לשאול בחובוי, ואתדחי מקמי דוד, ואתא דוד ונטל דיליה.

ואמאי לא אעדי קדשא בריך הוא לשאול ממלכו, ולא ימות. אלא טיבו עבד קדשא בריך הוא עמיה, דכניש ליה במלכותא, ולא יחמי עבדיה שליט עליה, ונטיל מה דהוה דיליה בקדמיתא. כף האי. בגין כף, בעי בר נש למבעי רחמי קמי קדשא בריך הוא, כד אודונוג, דלא יתדחי מקמי אחרא.

בתוב, (דברים ג) ויאמר יי' אלי רב לך אל תוסף דבר אלי וגו' והא אוקימנא, אמר ליה קדשא בריך הוא למשה, משה, תבעי לאחדשא (ס"א לאכחשא) עלמא, חמית מן יומך שמשא פלח לסיהרא. חמית מן יומך דישלוט סיהרא בעוד דשמשא קיימא. אלא, הן קרבו ימיו למות קרא את יהושע. יתכניש שמשא, וישלוט סיהרא. ולא עוד, אלא אי אנת תיעול לארעא, יתכניש סיהרא מקמך, ולא ישלוט. ודאי שולטנותא דסיהרא מטא, ולא תשלוט בעוד דאנת קיימא בעלמא.

קרא את יהושע וגו'. (דברים לא) ומאי קאמר הנהך שוכב עם אבותיך וקם העם הנה וגו'. ולא אשפחנא, דפקיד קדשא בריך הוא ליהושע, אלא למשה. דאמר ליה למשה כל

הַאִי. דְּכַתִּיב, (דברים לא) וְעִזְבוּנִי וְהִפֵּר אֶת בְּרִיתִי, וְחָרָה אָפִי בּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא. וְעַתָּה כְּתַבּוּ לָכֶם אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְלַמָּדָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁמְרָה בְּפִיהֶם, אִי הֵכִי מֵהוּ וְאַצְוֶנּוּ.

אֲלֵא קֵרָא אָמַר, הִנֵּךְ שׁוֹכֵב עִם אַבּוֹתֶיךָ, אָמַר לִיָּה קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמֹשֶׁה, אִף עַל גַּב דְּאַנְתָּ תִּשְׁכּוּב עִם אַבְהֹתְךָ, הָא אַנְתָּ קִיּוּמָא תְּדִיר לְאַנְהֵרָא לְסִיְהָרָא. כְּמָה דְשִׁמְשָׁא, דְאַף עַל גַּב דְאַתְּפְנִישׁ, לֹא אַתְּפְנִישׁ אֱלֹא לְאַנְהֵרָא לְסִיְהָרָא. וּכְדִין אַנְהִיר לְסִיְהָרָא, כִּד אַתְּפְנִישׁ. וְעַל דָּא, הִנֵּךְ שׁוֹכֵב לְאַנְהֵרָא, וְדָא הוּא וְאַצְוֶנּוּ. וּכְדִין (כ"א אַתְּפְנִישׁ) אַתְּבִשֵׁר יְהוֹשֻׁעַ לְאַתְּנֵהָרָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, הִנֵּךְ שׁוֹכֵב עִם אַבּוֹתֶיךָ, לְאַנְהֵרָא לִיהוֹשֻׁעַ, וְדָא הוּא וְצוֹ אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְחִזְקָהוּ. וְצוֹ אֶת יְהוֹשֻׁעַ כְּלָהוּ לְאַנְהֵרָא.

כִּי אַתָּה תִּבְאֵ, וּלְכַתֵּר תִּבְיָא מַה בֵּין הַאִי לְהַאִי. אֱלֹא חַד תִּבְאֵ, לְבִשְׂרָא לִיָּה דִייעוּל לְאַרְעָא, וְיִתְקִיִּים בַּהּ. וְחַד תִּבְיָא, לְבִשְׂרָא לִיָּה שְׁלֹטְנוּתָא עַל יִשְׂרָאֵל, וְאַתְּבִשֵׁר עַל קִיּוּמָא דְגַרְמִיָּה, וְאַתְּבִשֵׁר עַל שְׁלֹטְנוֹ דְיִשְׂרָאֵל.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח, (ישעיה כד) מִכְּנַף הָאָרֶץ זְמִירַת שְׁמַעְנֵנוּ צְבִי לְצַדִּיק וְגוֹ', וְוִי לֹוֹן לְבַנְיָנָא, לְאַיְנוֹן דְלֹא מִשְׁגַּחִין וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִין בִּיקְרָא דְמֵאֲרִיֵּהוֹן, וְלֹא מִסְתַּפְּלִין בְּקִדּוּשָׁא עַלְאַה, לְאַתְקִדְשָׁא בְּהַאִי עַלְמָא, לְמַהוּי קִדְיִשִׁין בְּעַלְמָא דְאַתִּי. מִכְּנַף הָאָרֶץ, דָּא כְּסוּתָא עַלְאַה קִדְיִשָׁא. זְמִירַת שְׁמַעְנֵנוּ, כְּמָה דְאַתָּ אָמַר (איוב לה) נוֹתַן זְמֵרוֹת בְּלִילָה, זְמִירוֹת תִּשְׁבַּחְוֹן דְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, כְּמִי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּלִילָה. בְּלִילָה, בְּזִמְנָא דְאַיְהִי אֲזִדְמָנָא (דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא) (כ"א אֲזִדְוּנָא דְשִׁכְחָא) וּשְׁכִיחָא לְשִׁבְחָא לִיָּה לְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא (בְּלִילָה, בְּזִמְנָא דְאַיְהִי אֲזִדְוּנָא) וּמִשְׁתַּעֲשַׁע עִם צְדִיקִיָּא כְּגַתָּא דְעַדְוֹן.

וְהִפֵּר אֶת בְּרִיתִי. וְחָרָה אָפִי בּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא. וְעַתָּה כְּתַבּוּ לָכֶם אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְלַמָּדָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁמְרָה בְּפִיהֶם. אִם כֵּן, מֵהוּ וְאַצְוֶנּוּ?

אֲלֵא הַכְּתוּב אָמַר, הִנֵּךְ שׁוֹכֵב עִם אַבְתֶּיךָ. אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה, אִף עַל גַּב שְׁתִּשְׁכַּב עִם אַבּוֹתֶיךָ, הֲרִי אַתָּה תְּמִיד קִיִּים לְהֵאִיר לְלַבְנָה, כְּמֹ שֶׁשֶׁמֶשׁ, שְׂאֵף עַל גַּב שְׁמַתְכֶנְס, לֹא מִתְכֶנְס אֱלֹא לְהֵאִיר לְלַבְנָה, וְאַזְ מֵאִיר לְלַבְנָה כְּשִׁמְתְכֶנְס. וְעַל זֶה הִנֵּךְ שׁוֹכֵב, לְהֵאִיר, וְזֵהוּ וְאַצְוֶנּוּ. וְאַזְ (הַכְּשֵׁר) הַתְּבִשֵׁר יְהוֹשֻׁעַ לְהִיּוֹת מוֹאֵר, וְעַל זֶה כְּתוּב הִנֵּךְ שׁוֹכֵב עִם אַבְתֶּיךָ, לְהֵאִיר לִיהוֹשֻׁעַ, וְזֵהוּ (דְּבָרִים א) וְצוֹ אֶת יְהוֹשֻׁעַ וְחִזְקָהוּ. וְצוֹ אֶת יְהוֹשֻׁעַ, הַכֹּל כְּדִי לְהֵאִיר.

כִּי אַתָּה תִּבְאֵ, וְאַחַר כֵּף תִּבְיָא, מַה בֵּין זֶה לְזֶה? אֱלֹא אַחַד תִּבְאֵ, לְבִשֵׁר לוֹ שִׁכְנֶס לְאַרְץ וְיִתְקִיִּים בַּהּ. וְאַחַד תִּבְיָא, לְבִשֵׁר לוֹ אֶת הַשְּׁלֹטוֹן עַל יִשְׂרָאֵל, וְהַתְּבִשֵׁר עַל קִיּוּם שֶׁל עַצְמוֹ, וְהַתְּבִשֵׁר עַל שְׁלֹטוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח, (ישעיה כד) מִכְּנַף הָאָרֶץ זְמִירַת שְׁמַעְנֵנוּ צְבִי לְצַדִּיק וְגוֹ'. אִי לְהֶם לְבַנְיָ אָדָם, לְאַוֹתָם שְׁלֹא מִשְׁגִּיחִים וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִים בְּכַבּוֹד רַבּוֹנָם וְלֹא מִסְתַּפְּלִים בְּקִדְשָׁה הַעֲלִיזוּנָה לְהַתְּקַדֵּשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה, לְהִיּוֹת קִדּוּשִׁים בְּעוֹלָם הַבָּא. מִכְּנַף הָאָרֶץ - זֵה כְּסוּתָא עַלְיוּנָה קִדּוּשָׁה. זְמִירַת שְׁמַעְנֵנוּ, כְּמֹ שְׁנַאֲמַר (איוב לה) נֹתַן זְמֵרוֹת בְּלִילָה. זְמֵרוֹת, תִּשְׁבַּחוֹת שֶׁל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּלִילָה. בְּלִילָה, בְּזִמְנָן שְׁהִיא הַזְדְּמָנָה (שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא) (מִזְדְּמָנָה וּמִצְוִיָּה) וּמִצְוִיָּה לְשַׁבַּח אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִשְׁתַּעֲשַׁע עִם צְדִיקִים בְּגַן עֵדֶן.

וְאִימְתִי. מִפְּלִגּוֹת לִילִיא וְאִילָף. וּכְדִין זְמִירַת
 שְׁמַעְנוּ (בְּלִילָה), תִּשְׁבְּחוּן. וְזְמִירוֹת,
 כְּמָה דְאֵת אָמֵר (ויקרא כה) לֹא תִזְמֹר. וּכְתִיב (ישעיה
 כח) זְמִיר עֲרִיצִים יַעֲנֶה, אַעֲקֹרוּתָא מְאִתְרִייהוּ
 כָּל אֵינּוֹן תְּקִיפִין, דְּהָא כֵּד עֵייל לִילִיא, כְּמָה
 עֲרִיצִים גְּרַדִּינִי נִימוּסִין שְׂכִיחִין בְּעֶלְמָא,
 אֲזִלִּין וְשִׁיטִּין בְּעֶלְמָא לְקַטְרָגָא. מִפְּלִגּוֹת
 לִילִיא וְאִילָף, אֲתַעַר רוּחָא חֲדָא וְאַעֲקֹר
 לְכֻלְהוּ מְאִתְרִייהוּ, וְאַעֲבֵר לוֹן דְּלֹא יִשְׁלֹטוּן.
 זְמִירוֹת שְׁמַעְנוּ, תִּשְׁבְּחוּן דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל
 בְּלִילִיא, וְכָל דָּא לְמָה. צְבִי לְצַדִּיק, לְאַזְדוּוּגָא
 בְּזוּוּגָא חֲדָא (לְקוּדְשָׁא) דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, (דף
 רפ"ד ע"ב) וּלְאַתְקִדְשָׁא בְּקְדוּשָׁה חֲדָא.

וְאֹמֵר רְזִי לִי רְזִי לִי, דָּא הוּא רְזָא עֲלָאָה. דָּא
 הוּא רוּחַ קְדִישָׁא, אָבֵל אוֹי לִי עַל
 דְּרָא, וְעַל עֲלָמָא. בּוּגְדִים בְּגָדוּ, דְּכֻלְהוּ
 מְשַׁקְרָן בִּיהַ. מְשַׁקְרָן בְּהוּ בְּגַרְמִייהוּ, וְלֹא דִי
 דְּמְשַׁקְרָן בְּגַרְמִייהוּ (מִמַּשׁ), אֵלָא אֵינּוֹן בְּנִין
 דְּאוּלִּידוּ מִתְשַׁקְרָן בְּהוּא שְׁקָרָא דְּלַהוֹן,
 וְאַשְׁתַּכְּחוּ פְּגִימִין לְעִילָא וְתַתָּא.

בֵּינָן דְּאַסְתְּפֵל יִשְׁעִיהוּ בְּהַאי, כְּנִישׁ לְאֵינּוֹן
 דְּחֵלִין חֲטָאָה, וְאוּלִּיף לוֹן אֲרַח קְדִישָׁא
 לְאַתְקִדְשָׁא בְּקְדוּשָׁה דְּמִלְכָּא, וְלְאַשְׁתַּכְּחָא
 בְּנִייהוּ קְדִישִׁין. בֵּינָן דְּאַתְקִדְשׁוּ אֵלִין, אֵינּוֹן
 בְּנִין דְּאוּלִּידוּ אֲקֵרוּן עַל שְׁמִיהַ. הָדָא הוּא
 דְּכְתִיב, (ישעיה ח) הִנֵּה אֲנֹכִי וְהִילְדִים אֲשֶׁר נָתַן לִי
 יְיָ לְאוֹתוֹת וּלְמוֹפְתִים בְּיִשְׂרָאֵל, דְּפִרִישָׁן
 מְשָׂאֵר עֲמִין.

דְּכָר אַחַר מְכַנְּף הָאֲרִץ זְמִירַת שְׁמַעְנוּ,
 בְּשַׁעֲתָא דְּעָאלוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא, וְאַרוֹן
 קִיּוּמָא קְדִישָׁא קִמְיִיהוּ, שְׁמַעוּ יִשְׂרָאֵל
 דְּמִסְטָרָא חַד דְּאַרְעָא, תִּשְׁבְּחוּן וְחַדוּ וְקַל
 מְזַמְרִי עֲלָאי, דְּמְזַמְרִי בְּאַרְעָא. כְּדִין צְבִי

וְמִתִּי? מִחֲצוֹת הַלֵּילָה וְאִילָף.
 וְאִז זְמֵרַת שְׁמַעְנוּ (בְּלִילָה),
 תִּשְׁבְּחוֹת. וְזְמִירוֹת, כְּמוֹ שְׁנַאֲמֵר
 (ויקרא כה) לֹא תִזְמֹר. וּכְתוּב (ישעיה
 כח) זְמִיר עֲרִיצִים יַעֲנֶה, עֲקוּר
 מִמְּקוֹמָם שֶׁל כָּל אוֹתָם תְּקִיפִים.
 שְׁהֵרִי כְּשֶׁנִּכְנַס הַלֵּילָה, כְּמָה
 עֲרִיצִים מְחַנּוֹת מְזִיקִים שׁוֹמְרֵי
 הַחֻקִּים מְצוּיִים בְּעוֹלָם, הוֹלְכִים
 וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם לְקַטְרָג.
 מִחֲצוֹת הַלֵּילָה וְאִילָף מִתְעוֹרְרַת
 רוּחַ אַחַת וְעוֹקְרַת אֵת כָּלֵם
 מִמְּקוֹמוֹתֵיהֶם, וּמְעַבְרִיהּ אוֹתָם
 כְּדִי שְׁלֵא יִשְׁלֹטוּ. זְמֵרַת שְׁמַעְנוּ,
 תִּשְׁבְּחוֹת שֶׁל כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל
 בְּלִילָה. וְכָל זֶה לְמָה? צְבִי
 לְצַדִּיק, לְהַזְדַּבֵּג בְּזוּיָג אַחַד (לְקוּדְשׁ)
 שֶׁל קְדוּשׁ בְּרִיף הוּא וְלַהֲתַקְדֵּשׁ
 בְּקְדוּשָׁה אַחַת.

וְאֹמֵר רְזִי לִי רְזִי לִי - זֶהוּ סוּד
 עֲלִיּוֹן, זֶהוּ רוּחַ קְדוּשָׁה. אָבֵל,
 אוֹי לִי - עַל הַדּוֹר וְעַל הָעוֹלָם.
 בּוּגְדִים בְּגָדוּ, שְׁכֵלֵם מְשַׁקְרִים
 בּוּ, מְשַׁקְרִים בְּהֵם בְּעֲצָמָם. וְלֹא
 דִי שְׁמַשְׁקְרִים בְּעֲצָמָם (מִמַּשׁ),
 אֵלָא אוֹתָם בְּנִים שְׁלִידוּ
 מִשְׁמַקְרִים בְּאוֹתוֹ שְׁקֵר שְׁלֵהֶם,
 וְנִמְצָאִים פְּגוּמִים לְמַעֲלָה וּמַטָּה.
 בֵּינָן שִׁישְׁעִיְהוּ הַסְּתַפְּל בְּזָה, כְּנִסַּ
 אֵת אוֹתָם יְרָאִי חֲטָא וְלִמַּד אוֹתָם
 דְּרִיף קְדוּשָׁה לְהַתְקַדֵּשׁ בְּקְדוּשַׁת
 הַמִּלְכָּה וְלַהֲמַצֵּא בְּנֵיהֶם קְדוּשִׁים.
 בֵּינָן שְׁאֵלָה הַתְקַדְּשׁוּ, אוֹתָם
 בְּנִים שְׁלִידוּ נְקָרָאוּ עַל שְׁמוֹ. זֶהוּ
 שְׁכַתוּב (ישעיה ח) הִנֵּה אֲנֹכִי
 וְהִילְדִים אֲשֶׁר נָתַן לִי ה' לְאוֹתוֹת
 וּלְמוֹפְתִים בְּיִשְׂרָאֵל, שְׁפִרוּשִׁים
 מְשָׂאֵר הָעַמִּים.

דְּכָר אַחַר מְכַנְּף הָאֲרִץ זְמֵרַת
 שְׁמַעְנוּ - בְּשַׁעֲהּ שְׁנַכְנְסוּ יִשְׂרָאֵל
 לְאַרְץ וְהָאָרוֹן הַקְּדוּשׁ עוֹמֵד
 לְפָנֵיהֶם, שְׁמַעוּ יִשְׂרָאֵל שְׁמַעֲד
 אַחַד שֶׁל הָאֲרִץ תִּשְׁבְּחוֹת
 וְשִׁמְחָה וְקוֹל מְזַמְרִים עֲלִיוֹנִים

שְׂמוֹמְרִים בְּאֶרֶץ, וְאִזְ צָבִי
לְצַדִּיק, תִּשְׁבַּחַת מִלְּשֵׁה הִיתָה
בְּאוֹתָהּ שְׁעָה. שְׁבֹכֵל מְקוֹם שְׁבוּ
הִיָּה שְׂרוּי הָאָרוֹן, הֵינּוּ שׁוֹמְעִים
קוֹל שְׂאוֹמְרִ: (דברים ד) וְזֹאת
הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מִשֵּׁה לְפָנַי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל. אֲבָל אוֹי לִי שְׂבוּגִידִים
בְּגִדוֹ, שְׁעִתִּידִים יִשְׂרָאֵל לְשִׁקֵּר
בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלַהֲעַקֵּר
מִהָאֶרֶץ פַּעַם אַחַת. וּמִשׁוֹם
שִׁנְאַתּוֹ בִּינֵיהֶם הַשִּׁקֵּר שְׁלֹהֶם,
יַעֲקֹר פַּעַם שְׁנִיָּה, עַד שִׁישְׁלֵם
חַטָּאתָם בְּאֶרֶץ אַחֲרָת.

לְקַח אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה וְגו'.

הָרִי בְּאֶרְצוֹ הַדְּבָרִים. אֲלֵהֶיכֶם.
אֲלֵהֶיךָ. אֵל. אֲלֵהֵינוּ. שְׁאָמַר רַבִּי
אֲבָא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מֵהוּ
שְׁכַתוֹב (שמות א) פִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר
אֵתָה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ
הוּא? אֲדַמַּת קֹדֶשׁ וְדָאִי, שְׁהֵינּוּ
אֶרֶץ הַחַיִּים. אֶרֶץ אֲשֶׁר אֵתָה
עוֹמֵד עָלָיו, עָלָיו וְדָאִי, הֵינּוּ
בַתְּחִלָּה, וְכָל שְׁפָן לְאַחַר כֶּף.
לְמַדְנֵה, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתוּב
וְהִיָּה שָׁם בְּךָ לְעַד, לְעַד וְדָאִי,
שִׁיעִיד עֲדוּת.

שְׂרִשָּׁה הֵם שְׁעוֹמְדִים בְּעֲדוּת
לְהַעֲיֵד, וְאֵלֶּה הֵם: בְּאֵר יִצְחָק,
גּוֹרֵל, וְהָאֲבָנִים שְׁשָׁם יְהוֹשֻׁעַ.
וְשִׁירָה זֹאת עֲדוּת יוֹתֵר מִהַכֵּל. אָמַר
רַבִּי יִצְחָק, אִם כֶּף, אֲרַבְּעָה הֵם.
אָמַר לוֹ, וְדָאִי, אֲבָל בְּגוֹרֵל לֹא
כְּתוּב עֲדוּת.

בְּאֵר שֶׁל יִצְחָק מִנֵּינ לְנוּ?
שְׁכַתוֹב (בראשית כא) בְּעֵבֹר תִּהְיֶה
לִי לְעֵדָה וְגו'. גּוֹרֵל - שְׁכַתוֹב
(במדבר כו) עַל פִּי הַגּוֹרֵל תִּחְלַק
נַחֲלָתוֹ. שְׁהִיָּה אוֹמֵר: זֶה
לִיהוּדָה, זֶה לְבִנְיָמִן, וְכֵן לְכָלֶם.
הָאֲבָנִים שֶׁל יְהוֹשֻׁעַ - שְׁכַתוֹב
(יהושע כד) הִנֵּה הָאֲבָן הַזֹּאת תִּהְיֶה
בְּנֵי לְעֵדָה. וְכָאֵן, וְהִיָּה שָׁם בְּךָ
לְעַד. וְכַתוּב וְעִנְתָה הַשִּׁירָה
הַזֹּאת לְפָנָיו. הִיא וְדָאִי אִסְהִידַת בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל.

לְצַדִּיק, תוֹשְׁבַחָא דְמִשֵּׁה הוּה בְּהִיא שְׁעֵתָא.
דְּבִכָּל אֲתֵר דְּאָרוֹן הוּה שְׂאִרִי בְּאֶרְעָא, הוּו
שְׁמַעֵי קָלָא דְאַמְרִי, (דברים ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר
שָׁם מִשֵּׁה לְפָנַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אֲבָל אוֹי לִי
דְּבוּגִידִים בְּגִדוֹ, דְּזִמְיִין יִשְׂרָאֵל לְשִׁקְרָא
בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹאֲתַעֲקֹרָא מֵאֶרְעָא
זְמָנָא חָדָא. וּבְגִין דְּאֲתַאֲחֲדוּ בִּינֵיהוּ שִׁקְרָא
דְּלֵהוּן, יַתַּעֲקֵרוּן זְמָנָא תְּנַיִנָא, עַד דִּישְׁתַּלִּים
חוּבֵיהוּ בְּאֶרְעָא אַחֲרָא.

לְקוֹחַ אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה וְגו'. (דברים לא) הָא
אוֹקִימָנָא מְלִי. אֲלֵהֶיכֶם. אֲלֵהֶיךָ. אֵל.
אֲלֵהֵינוּ. דְּאָמַר רַבִּי אֲבָא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה,
מָאִי דְכְּתִיב, (שמות א) פִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָה עוֹמֵד
עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא. אֲדַמַּת קֹדֶשׁ וְדָאִי,
דְּהֵינּוּ אֶרֶץ הַחַיִּים. אֲשֶׁר אֵתָה עוֹמֵד עָלָיו,
עָלָיו וְדָאִי, הֵינּוּ בְּקַדְמִיתָא, וְכָל שְׁפָן לְכַתֵּר.
תְּאָנָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, פְּתִיב וְהִיָּה שָׁם בְּךָ
לְעַד, לְעַד וְדָאִי דִּיִּסְהִיד סִהְדוּתָא.

תִּלְתָּתָא אֵינּוּן דְּקִיִּימוּ בְּסִהְדוּתָא לְאַסְהִידָא,
וְאֵלִין אֵינּוּן: בְּאֵר דִּיִּצְחָק, גּוֹרֵל,
וְאֲבָנָא דְשׁוּי יְהוֹשֻׁעַ. וְדָא שִׁירָתָא, סִהְדוּתָא
יְתִיר מִכְּלָא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק אִי הָכִי אֲרַבְּעָ
אֵינּוּן. אָמַר לִיה וְדָאִי, אֲבָל גּוֹרֵל לֹא כְּתִיב
בִּיה סִהְדוּתָא.

בְּאֵר דִּיִּצְחָק מִנֵּלְן. דְּכְּתִיב, (בראשית כא) בְּעֵבֹר
תִּהְיֶה לִי לְעֵדָה וְגו'. גּוֹרֵל, דְּכְּתִיב,
(במדבר כו) עַל פִּי הַגּוֹרֵל תִּחְלַק נַחֲלָתוֹ, דְּהוּה
אָמַר, דָּא לִיהוּדָה, וְדָא לְבִנְיָמִן, וְכֵן לְכָלֵהוּ.
אֲבָנָא דִּיהוֹשֻׁעַ, דְּכְּתִיב, (יהושע כד) הִנֵּה הָאֲבָן
הַזֹּאת תִּהְיֶה בְּנֵי לְעֵדָה. וְהִכָּא, וְהִיָּה שָׁם בְּךָ
לְעַד. וְכַתִּיב, וְעִנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו
לְעַד, הִיא וְדָאִי אִסְהִידַת בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל.

הַזֹּאת לְפָנָיו לְעַד. הִיא וְדָאִי הַעִידָה בְּהֵם בְּיִשְׂרָאֵל.

דְּמַדְנִי, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מַה שְּׁכַתוּב וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְגו', אַתְּ דְּבַרֵּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד תִּמָּס? כָּאֵן יֵשׁ לְהַסְתַּפֵּל, מֵהוּ אַתְּ דְּבַרֵּי? אַתְּ הַשִּׁירָה הַזֹּאת צְרִיף לֹא לְהִיּוֹת! וּמַה זֶה עַד תִּמָּס? אֶלֶּא כִּף לְמַדְנִי בְּסוּד הַמְּשָׁנָה, כֹּל אוֹתָם דְּבַרִּים שְׁאָמַר מֹשֶׁה, כְּלָם נַחֲקִי בְּשֵׁם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֹל אוֹתָם דְּבַרִּים הֵיוּ בְּאִים, וְעוֹלִים וַיּוֹרְדִים, וְנַחֲקִים שֵׁם. וְכֹל דְּבַר וַיְדַבֵּר הִיָּה בְּאֵל לְפָנֵי מֹשֶׁה לְהַחֲקִק עַל יָדוֹ וְעוֹמֵד לְפָנָיו. וְהֵינּוּ מַה שְּׁכַתוּב עַד תִּמָּס.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, אַתְּ דְּבַרֵּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת, שִׁירָה הַזֹּאת צְרִיף לֹא לְהִיּוֹת! מַה זֶה רוּמָז? אֶלֶּא שִׁירָה שְׁאָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׁנָאֲמַר שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשַׁלְמָה, מְלֻךְ שְׁהַשְׁלוֹם כְּלוֹ שְׁלוֹ, וְהָרִי בְּאֲרָנוֹ הַדְּבָרִים. (שְׁשִׁינּוּ שְׁכַתוּב) (תְּהִלִּים צב) מְזִמּוֹר שִׁיר לַיּוֹם הַשַּׁבָּת, לַיּוֹם הַשַּׁבָּת מִמֶּשׁ. שִׁיר שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָמַר. (שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשַׁלְמָה, שִׁיר דְּקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא אָמַר, וְהִכָּא אַתְּ דְּבַרֵּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת, שִׁירָה וְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא אָמַר).

אֲרָא הִכָּא אֵית לְאַסְתַּפְּלָא, הֵתָם שִׁיר, וְהִכָּא שִׁירָה. דָּא דְּבַר, וְדָא נּוֹקְבָא. וְהָא תְּגִינָן, כֹּל נְבִיאֵי כְּלָהוּ לְגַבֵּי מֹשֶׁה, כְּקוֹף בְּעֵינֵיהוּ דְּבַנֵּי נִשָּׂא, וְאֵינּוֹן אָמְרוּ שִׁיר, וּמֹשֶׁה אָמַר שִׁירָה. (וּמְנַן לְנוּ שְׁוֹז הֵיא נְקֻבָּה? שְׁכַתוּב וַעֲנַתָּה הַשִּׁירָה וְגו') מֹשֶׁה הִיָּה לֹא לְזַמֵּר שִׁיר, וְהֵם שִׁירָה. אֶלֶּא זְהוּ סוּד הַדְּבַר, מֹשֶׁה לֹא אָמַר אַתְּ זֶה לְעֲצָמוֹ, אֶלֶּא לְיִשְׂרָאֵל.

אָמַר לֹא רַבִּי שְׁמַעוֹן, לֹא כִּף, אֶלֶּא מֹשֶׁה וְדָאֵי נֹדַע מִכָּאן שֶׁהוּא בְּדַרְגָּה יוֹתֵר עֲלֵינָהּ מִהַכֹּל. מֹשֶׁה עָלָה מִלְמַטָּה לְמַעְלָה, וְהֵם יָרְדוּ מִלְמַעְלָה לְמַטָּה. הוּא עָלָה מִלְמַטָּה

הַתַּאנָּא, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מָאֵי דְכַתִּיב וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְגו', אַתְּ דְּבַרֵּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד תוּמָם. הִכָּא אֵית לְאַסְתַּפְּלָא, מֵהוּ אַתְּ דְּבַרֵּי, אַתְּ הַשִּׁירָה הַזֹּאת מִיבְעֵי לִיהַ. וּמֵהוּ עַד תוּמָם. אֶלֶּא הִכִּי תַאנָּא בְּרוּזָא דְּמַתְּנִיתִין, כֹּל אֵינּוֹן מְלֵי דְאָמַר מֹשֶׁה, כְּלָהוּ מַתְּגַלְפֵי בְּשָׂמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, וְכֹל אֵינּוֹן מְלִיץ הוּוּ אַתְּוִין, וְסִלְקִין וְנַחֲתִין, וּמַתְּגַלְפִין תַּמָּן. וְכֹל מְלָה וּמְלָה הָוָה אַתְּוִיא קַמֵּי מֹשֶׁה לְאַתְּגַלְפָּא עַל יְדוּי וְקִימָא קַמֵּיהַ. וְהֵינּוּ דְכַתִּיב עַד תוּמָם.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, אַתְּ דְּבַרֵּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת, שִׁירָה הַזֹּאת מִיבְעֵי לִיהַ: מָאֵי קָא רְמִיזָא. אֶלֶּא שִׁירָתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא אָמַר, כְּמַה דְאֵתְּ אָמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים א) שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשַׁלְמָה, מְלֻכָּא דְשַׁלְמָא כְּלָא דִּילֵיהַ, וְהָא אוּקִימָנָא מְלֵי. (דְּתַנָּא כְּתִיב) (תְּהִלִּים צב) מְזִמּוֹר שִׁיר לַיּוֹם הַשַּׁבָּת, לַיּוֹם הַשַּׁבָּת מִמֶּשׁ. שִׁיר דְּקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא אָמַר. (שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשַׁלְמָה, שִׁיר דְּקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא אָמַר, וְהִכָּא אַתְּ דְּבַרֵּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת, שִׁירָה וְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא אָמַר).

אֲרָא הִכָּא אֵית לְאַסְתַּפְּלָא, הֵתָם שִׁיר, וְהִכָּא שִׁירָה. דָּא דְּבַר, וְדָא נּוֹקְבָא. וְהָא תְּגִינָן, כֹּל נְבִיאֵי כְּלָהוּ לְגַבֵּי מֹשֶׁה, כְּקוֹף בְּעֵינֵיהוּ דְּבַנֵּי נִשָּׂא, וְאֵינּוֹן אָמְרוּ שִׁיר, וּמֹשֶׁה אָמַר שִׁירָה. (וּמְנַן לְנוּ דְּהָא נּוֹקְבָא הוּא, דְּכַתִּיב וַעֲנַתָּה הַשִּׁירָה וְגו') מֹשֶׁה הִיָּה לֹא לְזַמֵּר שִׁיר, וְאֵינּוֹן שִׁירָה. (דף ר"ה א') אֶלֶּא דָּא הִיא רְזָא דְּמְלָה, מֹשֶׁה לְגַרְמִיָּה לֹא קָאֲמַר דָּא, אֶלֶּא לְיִשְׂרָאֵל.

אָמַר לִיהַ רַבִּי שְׁמַעוֹן, לֹא הִכִּי, אֶלֶּא מֹשֶׁה וְדָאֵי מִהִכָּא אֲשַׁתְּמוּדַע, דְּאִיהוּ בְּדַרְגָּא עֲלָאָה יוֹתֵר מִכָּלֵּא. מֹשֶׁה סִלִּיק מִתַּתָּא לְעֵילָא, וְאֵינּוֹן נַחֲתֵי מְעִילָא לְתַתָּא. הוּא סִלִּיק מִתַּתָּא

לְעִילָא, כְּמָה דְתַנְיֵן מְעַלִּין בְּקִדְשׁ וְאִין מוֹרִידִין. מֹשֶׁה סָלִיק מִתַּתָּא לְעִילָא, דְאָמַר שִׁירָה תּוֹשְׁבַחְתָּא דְמִטְרוֹנִיתָא, דְאִיהִי מְשַׁבַּחַת לְמַלְכָּא. וּמֹשֶׁה בְּכֹלָא (כ"א בְּמַלְכָּא) אֲתֵאָחֵד. וְאִינוּן נַחְתִּי מְעִילָא לְתַתָּא, דְאָמְרוּ שִׁיר, דְהוּא שְׁבַחָא דְמְשַׁבְּחָא מַלְכָּא לְמִטְרוֹנִיתָא, וְאִינוּן בְּמִטְרוֹנִיתָא אֲתֵאָחֵדוּ. וְעַל דָּא, בְּהַאי אֲשֶׁתְּמוֹדַע שְׁבַחָא דְמֹשֶׁה, יְתִיר מְכַלְהוּ. וְהֵינּוּ דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת טו) אָז יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה, שִׁירְתָּא דְמִטְרוֹנִיתָא לְמֵאן. לַיהוָה. וּבְגִין כֹּה, וִיכְתוּב מֹשֶׁה אֶת דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת, וְעֲנֶתָהּ הַשִּׁירָה הַזֹּאת.

לְמַעְלָה, כְּמוֹ שֶׁשְׁנִינוּ, מְעַלִּין בְּקִדְשׁ וְאִין מוֹרִידִין. מֹשֶׁה עָלָה מִלְמַטָּה לְמַעְלָה, שְׁאָמַר שִׁירָה, תְּשַׁבַּחַת הַמַּלְכָּה שֶׁהִיא מְשַׁבַּחַת לְמַלְכָּה. וּמֹשֶׁה נֶאֱחָזוּ בְּכָל (בְּמַלְכָּה) וְהֵם יָרְדוּ מִלְמַעְלָה לְמַטָּה, שְׁאָמְרוּ שִׁיר, שֶׁהוּא שְׁבַח שְׁמֵשׁבַח הַמַּלְכָּה אֶת הַמַּלְכָּה, וְהֵם נֶאֱחָזוּ בְּמַלְכָּה. וְעַל זֶה בְּזָה נִודַע שְׁבַחוּ שֵׁל מֹשֶׁה יוֹתֵר מִכָּלֵם. וְהֵינּוּ שְׁכַתוּב, (שְׁמוֹת טו) אָז יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה. שִׁיר הַמַּלְכָּה. לְמִי? לַיהוָה. וְלָכֵן וִיכְתוּב מֹשֶׁה אֶת דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת, וְעֲנֶתָהּ הַשִּׁירָה הַזֹּאת.

וְעֲנֶתָהּ הַשִּׁירָה הַזֹּאת! וְעֵנוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הֵיזָה צְרִיף לֹא לְהִיּוֹת! אֲלֵא סוּד הַדְּבָר כְּפִי שְׁבַאֲרָנוּ, שְׁכַתוּב (אִיּוֹב כ) וְאָרְץ מִתְקוּמָמָה לֹא, וּמֹשֶׁה הִסְתַּפַּל בְּכָל, וְעַל זֶה אָמַר שִׁירָה, כְּדִי לֵאחֲזוּ דְבָרִים בְּמָקוֹם הַזֶּה לְהִיּוֹת עֲלֵיהֶם דִּין, שְׁכַתוּב וְעֲנֶתָהּ הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו. וְלָמָּה? שְׁכַתוּב כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי אֶת יְצִרוֹ, וְכַתוּב כִּי יָדַעְתִּי אַחֲרֵי מוֹתִי וְגו'. וְכִשְׁתַּעֲשׂוּ אֶת זֶה, מִיָּד - וְעֲנֶתָהּ הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעַד.

בֵּא וְרָאָה, כְּתוּב יִגְלוּ שָׁמַיִם עֹנֵנוּ, וְלֹא יוֹתֵר, אֲבָל - וְאָרְץ מִתְקוּמָמָה לֹא. בְּזָה נַעֲשֶׂה דִין לְמִי שֶׁנַּעֲשֶׂה. כְּתוּב, (שְׁמוּאֵל א-כב) וַיְדַבֵּר דָּוִד לַיהוָה אֶת דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת. כָּאֵן תְּשַׁבַּחַת שֵׁל דָּוִד הִיא, מִשׁוֹם שְׁאָמַר שִׁירָה מִלְמַטָּה לְמַעְלָה, וְזָכָה לְדַרְגָּה הַזֹּאת, וְלֹא אָמַר שִׁירָה זֹאת אֲלֵא בְּסוּף לְמִי, שֶׁהִיא יוֹתֵר בְּשִׁלְמוֹת מִהַשִּׁירָה הַזֹּאת, כְּמוֹ שֶׁשְׁנִינוּ (אֲבוֹת ב"ב) אֵל תֵּאֱמָן בְּעֶצְמוֹךָ עַד יוֹם מוֹתְךָ. וְכֵאֵן לָמָּה זָכָה דָּוִד לִאמֹר שִׁירָה מִלְמַטָּה לְמַעְלָה בְּסוּף יָמָיו? שֶׁהִיא בְּמַנְהֵגָה מְכַל

וְעֲנֶתָהּ הַשִּׁירָה הַזֹּאת, וְעֵנוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מִיבְעֵי לִיה. אֲלֵא רְזָא דְמַלְכָּה כְּמָה דְאוּקִימָנָא, דְכְּתִיב, (אִיּוֹב כ) וְאָרְץ מִתְקוּמָמָה לֹא, וּמֹשֶׁה בְּכֹלָא אֲסַתְּפַל, וְעַל דָּא אָמַר שִׁירָה, בְּגִין לְאֲתֵאָחֵדָא מְלִין בְּאַתֵּר דָּא, לְמַהוּי עֲלֵיהוּ דִינָא, דְכְּתִיב וְעֲנֶתָהּ הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו. וְלָמָּה. דְכְּתִיב כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי אֶת יְצִרוֹ, וְכַתִּיב כִּי יָדַעְתִּי אַחֲרֵי מוֹתִי וְגו'. וְכִד תַּעֲבָדוּ דָּא, מִיָּד וְעֲנֶתָהּ הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעַד.

הָא חֲזִי, כְּתִיב (אִיּוֹב כ) יִגְלוּ שָׁמַיִם עֹנֵנוּ וְלֹא יְתִיר, אֲבָל וְאָרְץ מִתְקוּמָמָה לֹא. בְּהַאי, דִינָא אֲתַעֲבִיד לְמֵאן דְאֲתַעֲבִיד. כְּתִיב, (שְׁמוּאֵל ב' כב) וַיְדַבֵּר דָּוִד לַיהוָה אֶת דְּבָרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת. הַשְׁתָּא תּוֹשְׁבַחְתָּא דְדָוִד הוּא, בְּגִין דְאָמַר שִׁירָה מִתַּתָּא לְעִילָא, וְזָכָה לְהָאִי דְרָגָא, וְלֹא אָמַר הִיא שִׁירָה, אֲלֵא בְּסוּף יוֹמוֹי, דְהִנְהוּ בְשִׁלְמוֹת יְתִיר מִהַאי שִׁירָה. כְּמָה דְתַנְיֵן, אֵל תֵּאֱמָן בְּעֶצְמוֹךָ עַד יוֹם מוֹתְךָ. וְהִכָּא, אֲמַאי זָכָה דָּוִד לְמִימַר שִׁירְתָּא מִתַּתָּא לְעִילָא, בְּסוּף יוֹמוֹי. דְהִנְהוּ בְנִיחָא מְכַל סְטְרוֹי, דְכְּתִיב, (ש"ס)

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
הזוהר
היומי

מחולק ל-354
ימות השנה

ספר
הזוהר
היומי

מחולק ל-354
ימות השנה

כרך א

תשרי - חשון
סדר: בראשית
בראשית - מקץ

א

תשרי- חשון
סדר: בראשית
בראשית - מקץ